

עם ההתרגשויות הקטנות שלו, (למשל, ההיכרות הראשונה שלו עם המין, בחדרה של יצאנית, שיש לה מדפים לספרייה אך אין לה ספרים), עם הזכויות הקטנות של הטבע האנושי, שתשומת-הלב אליהן היתה לגדולתם של כמה מן הסופרים הידועים ביותר של צרפת.

החלק היחיד בסרט הצורם מעט את העין הוא הניסיון להסביר את התנהגות הגיבור כתוצאה של אהבה ניכזבת בתור ספת זכרונות ילדות. מזור עד כמה בסיג-נוני החופשי הזה, ללא מיסגרת עלילתית מוגדרת ומפושטת, מזכיר טריפו קולנרען אחר לגמרי — פליני. נדמה שכמו פליני החליט גם טריפו לעשות סרטים סרטיים ואינטימיים, הנראים כמו התפרצות ספונה סאנית של דברים המתבשלים בתוכו.

שחקנית בריגיט פוסי
החיות המסויים —

יש בסרטו זה סצינה המזכירה בפירוש את שמונה וחצי: "שיבת ערבים אצל המציל, שקיבל את הספר לפירסום. כל הערבים, מלבד אחד, מתנגדים להוצאתו. אחד המתנגדים, הטוען כי לספרו של הגיבור אין מטרה ואין משמעות, אינו אחר מאשר מבקר-הקולנוע הנרי אגל, שהגיב בצורה דומה על כמה תופעות של הגל החדש (עמ' נימנה בשעתו פורטו סואה טריפו).

ואילו המציל המשתכנע בסופו של דבר לקבל את הספר לפירסום בעקבות תגותה המסורה של בריגיט פוסי על הכתובים, (וזה היא עושה עוד טרם שהזכירה את

סופרמן מודרני

המרגלת שאהבה אותי (אור פיר, תל-אביב אנגליה) — כדי למנוע אי הבנות: בין סיפורו של פלמינג, אביו מולידו של ג'יימס בונד המסורתי, בעל הדם הבריטי הכחול, לבין החגיגה העליונה הנושאת אותו שם אך מספרת סיפור אחר, אין כל זהות. וזאת אף שלתסריט אחראי מי שעיבד רבים מסיפוריו של פלמינג, ריצ'רד מייבאום, כי שיתוף עם כריסטופר ווד.

אבל לא זה העיקר — מי שעקב אחרי תחכומיו ה"אחרונים של הסוכן המורשה להרוג, שם בוודאי את לבו לעובדה שהתוכן והבעיה הפכו כבר מזמן לשוליים, כשאת מקום הנבל הרע תופש בכל פעם רשע אחר, משוכלל יותר ומתוחכם יותר, הנופים משתנים, הכלים מפתיעים, וכלי הנשק זוכים לטיפול של מעצבי אופנה. לכן, לא חשוב בעצם מה עושה בונד. חשוב יותר איך הוא עושה זאת. והפעם הוא עושה זאת על רקע מה שבנה התפאורן המוכשר וה"מאנטסטי ביותר בעולם, קן אדם.

הנבל התורן הוא קרל סטרומברג (קורט יורגנס קר-הנין), המרגלת האוהבת ברוסית היא מייג'ור אמסובה (ברברה באך) וכל תפקידו של רוג'ר מור מתבטא בדילוגים אציליים בין כל אלה ובשמירה על זקופותה של הממלכה

סופרמן פרימיטיבי

טרון ואוצרו הסודי (דרייב אין, תל-אביב, אנגליה) — לראות את בונד ואת טרון בשבוע אחד זה כמו לקצר את תולדות הקולנוע ב"50 שנה. אמנם מעריצי טרון ראו אותו פעם בבית-העם או בגן רינה, תחת כיפת השמיים והיום את כיפת השמיים מסתירים להם גגות ה"מכוניות בתוכן הם יושבים בדרייב-אין, אבל בכל זאת יש משהו מן העממיות הססגונית כשהילדים יוצאים החוצה מן המכונית, יושבים על הריצפה ואוכלים מופ'קורן, כשהאבא מפצה פחית בירה בגופיה לגופו.

בלב הפיקניק לכל המישפחה הזה, אחרי שאפילו ג'יימס בונד היה זקוק למכוניתו המרחפת כדי לפלס את דרכו באוטוסטרדות התל-אביביות, שמתוליהן מתאימים דווקא לשבילי הג'ונגל — מוקרן שוב טרון הגיבור והטוב, התמים והישר, שהציוויליזציה טרם הרסה אותו עדיין, או בין שנות השלושים לארבעים.

אלא שהדילמה המוסרית לא התבגרה הרבה מאז שנות ה-30. הנבלים של בונד רוצים לחיות טוב וכך גם הנבלים של טרון, ולחיות טוב פרושו על חשבון האחרים. אלא שהנבלים של טרון קצת מפגרים — אם ההמצאה האחרונה המוכרת להם היא הרוי בוודאי לא הגיעו לתיחכום של השמדת העולם בעזרת מחשב. הם עדיין מסתפקים בזהב ואינם מעזים לרצוח ממש כי אם רק עוזרים למשהו למות

הגבר שאהב נשים (שארל דנר) ואובייקט מופשט
— סביב הרגליים החטובות

מור וקיייל — שיני אל-חלד

הבריטית. הענק הרועם הוא ממוצא אמריקני, ריצ'רד אורד קיייל, המצוייד בשיני מתכת המשמשות כמגנט, כצבת, כמספרים לברזל וכאובייקט לחישמול.

מישפחת טרון — שרידי הג'ונגל

מקדחת ג'ונגל, טרון אינו יכול לשרת את הביון-הבריטי משום שאין לו חליפות מהודרות והוא מדבר בלשון עילגת ורק בזמן הווח. אבל כשפורצת אצל מישחו ברחוב תיגרה רגילה קל יותר לסמוך על שריריו של בן-הקופים המתורבת מאשר על האנוש המתוחכם.

כי זה היה בעצם הסוף האפשרי היחיד. טריפו מעז להרוג את הגיבור. אולי משום — כפי שנאמר על ידי אותה עורכת — "העולם אינו מוכן להסכים לכך שאדם צריך בחייו גיוון אינסופי, ואילו המוסכמות מכריחות אותו למצוא את כל הגיוון הזה באדם אחד שאתו יחלק את כל חייו" (בסצינה אחרת, חולף הגיי בור ליד חתן וכלה היוצאים מן הכנסיה, ומפליט: "עוד שני חתלמים!").

"החמזים הקולנועיים" גם הם אינם חסרים: נאטאלי באי, מי ששיחקה ב"תפקיד מוכירת-ההפקה בלילה האמריקאי היא אחת הנערות הנענות בחייו להזמנתו הדחופה לפגישה: חתול שובא ללקק את השייירים מארוחת-הבוקר במלון, (המיס' דרון במלון כמו זה בלילה האמריקאי); לסלי קארון, ששמה אינו מופיע כלל ברשימת השחקניות, מופיעה בסצינה קצרה כמי שהיתה אחראית לאהבתו הניכזבת הגדולה של הגיבור; מכונת-כתיבה ישנה, כאילו מימי 400 המלכות (שם גנב הילד אנסטון דוואל מכונית-כתיבה שכזאת), מורדת מן הארון כדי לכתוב עליה את הספר, וכן הלאה.

אולי אין בגבר שאהב נשים מסר גדול, אבל יש בו אנושיות עמוקה, גדולה ובלתי מסתברת, ממש כטבע האדם. משום כך כדאי לחכות ולייחל לבואו אל בדי יש-ראל, כמו לעוד כמה דברים טובים אחרים — בסתיו.

המחבר) הוא רוג'ר לאנהארט, מבקר ספרותי ובמאי, שהיה מבחינות רבות, מאבארי תני של הגל החדש. לאנהארט הופיע גם באשה נשואה של ז'אן לוק גודארד ודיבר שם על משמעות הוויכוח ועל מחנות-הריכוז — והיה מחנכו של טריפו.

שחקן מרתה — באשר לשחקנים, ש' עליהם מוטל לתפקיד לגלם את משאלות לבו של טריפו: שארל דנר מעולם לא היה כה טוב כמו בסרט הזה. התפקיד כאילו נולד בשבילו. עבור המבט היוקד והמתלהט שלו ובשביל הבעות הרציניות קנאית כמעט בכל פעם שהוא מדבר על משהו הקרוב ללב. כשרואים אותו בסרט זה אפשר להבין מדוע כל כך קשה למצוא לו תפקידים מתאימים. פשוט אין מי שיכין אותם עבורו.

קשה להעלות בזיכרון סרט שהיה שירי הלל יפה, רגיש, מפוקח ואנושי יותר לאשה — מאשר סרט זה. אומנם, וזה נאמר בסרט, מערכת היחסים בין המינים משתנה. מי שהיה פעם השליט בחייהם צריך ללמוד כי מולו עומד יצור בעל זכויות שוות.

אבל גיבורו של טריפו מעולם לא הת-ייחס לנשים כאל יצורים נחותים. הוא אהב אותן משום שהיו כפי שהיו, עם אותו מיכנה נפשי וצורה חיצונית הידועה לכו-לם. "לא היה לו אומץ לסיים את ספרו במות הגיבור" מספרת העורכת הספרית תית, המציאה-לאור את הספר, וזוכרת